

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1996**

**Pregó
de Festa Major**

Neus Segrià i Fortuny
Ceramista reusenca

Pregó de Festa Major

Borgencs, borgenques i amics de fora vila.

No va deixar de ser per a mi una sorpresa, avui fa justament un any, quan el vostre alcalde i bon amic meu el senyor Robert Ortiga m'invità a fer el pregó de la Festa Major del 1996. Les coses vistes des d'una perspectiva llunyana no es veuen tan grosses i encara no comprenc ara com vaig acceptar. Sempre he sentit a dir i he vist que aquests parlaments els fan personalitats, o com els dos darrers anys, quan els vostres joves i nens ompliren l'escenari de la plaça de l'església, pregons inoblidables per la seva originalitat i sobretot insubstituibles per aquell toc únic que tan sols pot donar-li aquells que senten com a cosa viva el batec de la festa del SEU poble. Per vosaltres l'única, la millor de totes.

No espereu doncs una dissertació poètica, que de poeta no en sóc, ni una descripció de la vostra història que la sabeu més bé que jo, ni un discurs polític perquè no és ni el moment ni jo en sóc la persona. Us apporto allò que sé i sobretot allò que visc i més encara allò que estimo.

Estimo un poble que vol i sap fer festa, que amb el caliu de l'alegria arriba a desfer petites tibantors que la vida i l'estrès de cada dia fa créixer com el gram.

Estimo a la vostra Patrona la Mare de Déu de la Riera i m'agrada contemplar la seva imatge, descobrir aquell inici de somriure que li il·lumina la cara, la cara de dona satisfeta del seu entorn, de la seva Ermita majestuosa i esvelta, coberta d'un cel molt blau, de sentir-se la dona més afalagada i estimada de tots els temps i fer contenta a la mare és un deure de bons fills.

I ja que parlo de dona i de mare m'agradaria enaltir la feminitat que no vull pas dir feminisme que també la dona d'avui pot aportar a la Festa Major.

La dona té un tacte especial per acollir, per amanyagar, per pensar i preparar tots aquells requisits de cuina, per adornar la casa, engalanar-se amb el seu vestit més nou i somriure perquè pertot es respiri aquell olor amarat de festa grossa. Aquesta feina és agrai da però no pagada perquè de les feines que es fan amb amor ningú n'espera una paga.

Aquest és el millor homenatge a la vostra Patrona, sentir-nos com ella: dona, esposa i mare.

La vostra Parròquia també s'ha engalanat. Fins i tot m'ha semblat que les campanes al repicar a festa ho feien més fort i més alegres que mai, com si el campanar es volgués fondre amb la rialla de la noia cofoia quan li fan l'elogi del seu vestit nou.

Que nostra és la Festa Major! Nostra, de tots i de sempre. Què fora d'un poble amb la feina grisa de cada dia sense un trencament d'alegria? Podem canviar la manera de fer festa. Es pot canviar el ritme i el moviment del ball però no el ballar ni el batec del nostre cor al só de la música. Pot canviar el color de les carretilles però no es pot prescindir del moviment i efectisme dels diables de la processó. Podem canviar el contingut del dinar de festa major però no la convivència al voltant de la taula. Pot canviar la cara la façana de l'església però el rellotge segueix el seu ritme caminant pas a pas cada minut i marcant l'hora.

Posem al dia la manera de celebrar una festa, però rebutgem el prescindir de la festa. Deixaríem de ser el que som perquè no sé fins a quin punt nosaltres fem la festa o la festa ens fa a nosaltres.

I per acabar, deixeu-me fer d'àvia, ho sabíeu, oi, que els avis donen consells? Escolteu-me doncs. Que els grans facin l'esforç, perquè és un esforç, de sortir de nit i sentir un ritme que no és el nostre però sí que son nostres els que ballen d'aquella manera que no entenem.

I els néts no feu "olla a part" que és la festa de tots, sense aquesta convivència podríeu fer festa però no Festa Major.

I si ens hem aplegat és perquè justament és Festa Major i ho serà de veritat si quan s'acabi sentim el regust de cosa bona, perquè hem fet avivar l'amistat i el caliu de la família, hem mantingut les tradicions, hem fet poble i és així com hem fet Pàtria.

Una abraçada ben forta a tots i en especial al Grup Cultural de Dones Borgenques amb qui des del seu començament com a entitat m'hi uneixen llaços d'amistat.

Que comenci doncs la festa. Visca la Festa Major!.

Neus Segrià i Fortuny
Ceramista

Les Borges del Camp, 6 de setembre de 1996